בותני' יואם אכלתי ואם אכלתי ואם

שתיתי ונזכר שאכל ושתה ישאני אוכל

ושאני שותה ושכח ואכל ושתה אמר יקונם

אשתי נהנית לי שגנבה את כיסי ושהכתה

את בני יונודע שלא הכתו ונודע שלא

גנבה ראה אותן אוכלין תאנים ואמר הרי 🕫

עליכם קרבן ונמצאו אביו ואחיו והיו עמהן

אחרים בש"א הן מותרים ומה שעמהם

אסורים ובה"א יאלו ואלו מותרין: גמ"

תנא יכשם שנדרי שגגות מותרין כך ∞ת

שבועות שגגות מותרות היכי דמי שבועות

שגגות סכגון רב כהנא ורב אסי הדין אמר

שבועתא דהכי אמר רב והדין אמר שבועתא

דהכי אמר רב דכל חד וחד אדעתא דנפשיה

שפיר קמישתבע: ראה אותן אוכלין:

יתנן התם פותחין בשבתות ובי"ם בראשונה

היו אומרים אותן הימים מותרים ושאר

כל הימים אסורים עד שבא רבי עקיבא

ולימד פרנדר שהותר מקצתו הותר כלו

אמר רבה דכולי עלמא כל היכא דאמר

אילו הייתי יודע שאבא ביניכם הייתי אומר

כולכם אסורין חוץ מאבא דכולהון אסורין

ואביו מותר לא נחלקו אלא באומר

אילו הייתי יודע שאבא ביניכם הייתי

אומר פלוני ופלוני אסורין ואבא מותר

פירות יהו אסורין קמ"ל: **מנן הסם פוסחים בשבסום ו"ע וכו'**. מתני' היא לקמן בפ' פותחין (סו.). והא מתני' לא דמיא ממש למתני' דפרקין דאילו

במתני׳ דהכא הנדר בטל מאליו ואילו במתניתין דפותחין נדרא חייל אלא שפותחין לו בכבוד שבתות וי״ט והיינו טעמא משום דבמתניתין

איכא טעות בעיקר הנדר שלא נתכוון לאביו מעולם ואילו במתני׳ בפרק פותחין ליכא למימר הכי שמי שאסר על עלמו בשר ויין שנה

אחת יודע הוא שיעברו עליו שבתות וימים טובים הלכך כיון דליכא טעות בעיקר הנדר נדרא חייל אלא שפותחין לו בכבוד שבת ויום

טוב בפתח שאילו היה יודע שאסור להתענות בהן לא היה נודר או בחרטה. והא דמייתינן לה הכא לפרושי פלוגתייהו דב"ש וב"ה ולומר דבנדר שהותר מקלתו הותר כולו חליא כי היכי דחליא בהו פלוגתייהו דרבנן ור' עקיבא: אמר רבה הכל מודים באומר וכו' הייתי

אומר כולכם אסורין חוך מאבא דכולי עלמא כולפון אסורין ואביו מוסר. משום דלא מיקרי כי האי גוונא נדר שהותר מקלמו

אם אני אוכל ואם אני שוחה היום

ושכח ואכל ושתה ° דכיון דנדרא

באכילה קמייתא חייל וההיא שעתא

הוה ליה שוגג כלומר שלא מכר שיהא

תלוי באותה אכילה שום נדר לא חייל

נדרא כלל: וב"ה אומרים אלו ואלו

מותרין. משום דנדר שהותר מהלתו

הותר כולו כדאיתא בגמ׳. ומותרין אפי׳

בלא שאלה קאמר כדאמרן ש בריש

פרקין דכולהו ארבעה נדרים אין לריכין

שאלה לחכם. וטעמא דמילתא משום

דכיון שאילו היה יודע שאביו או אחיו

היו עמהן היה מוליאן מן הכלל ה"ז

מוטעה בעיקר הנדר שלא היה דעתו

מעולם על אביו וכל שיש בעיקר

הנדר טעות אין פיו ולבו שוין ובטל

מעלמו ומש"ה בקונס אשתי נהנית לי

בעינן שיאמר בפירוש שגנבה את כיסי

דאי לא אע"פ שהיה דעתו בשביל כך

מ"מ כיון שלהדיר את אשתו נתכוין

ליכא טעות בעיקר הנדר אבל כאן

שלא נתכוין להדיר את זה מעולם הרי

הנדר בעל מאליו: גמ' נשם שנדרי

שגגות מוסרות כך שבועות שגגות

מותרות. וה"ה דשבועות זרוזין שרי

והכי איתא בירושלמיי) תני כשם שנדרי

זרוזין מותרין כך שבועות זרוזין

מותרין: היכי דמי שבועות שגגות

כגון רב כהנה ורב הסי. לחו למימרה

דלה משכחינן שבועות שגגות אלה

בכה"ג דמשכחינן להו דומיא דמתני"

בעלמא (קדושין כח.) עד היכן גלגול שבועה. והוי רבותא דאע"ג דרב

כהנא ורב אסי כל חד וחד אמר ליה לחבריה דטעי ולא הבין מאמר רב

סד"א דכיון דלא חש ליה ואשתבע לאו שגגה היא ואי תלה בה איסור

בותבר' נדרי שגגות וכו'. תרי גווני קתני חדה דבשעת נדרו היה

שוגג כגון קונם אם אכלתי אם שתיתי וכו' וקתני נמי שהיה

שוגג בשעה שהנדר ראוי לחול ואע"פ שבשעה שילא מפיו לא היה

שוגג וכדקתני שאני אוכל ושאני שותה כלומר דאמר קונם ככר זה עלי

ל) שבועות כח:, ל) כ"ל
 שליני, ג) [לעיל כב:],
 ד) [שבועות כח: ועי' תוס'

עין משפם נר מצוה

בה א מיי' פ"ד מהלי נדרים הל"א ופ"ח הלי ג ופ"ג מהלי שבועות הל' ה [ו] סמג לאוין רמא רמב טוש"ע י"ד סי' רלב סעיף ו וסימן רלט סעיף

לאן מו: [א] טו: בו ב מיי' פ"ח מהלי נדרים הלכה [ד] ו סמג שם טור ש"ע י"ד

קמג שם פור ש"ע י"ד סימן רלב סעיף ז: בז ג מי" פ"ג מהלכות שבועות הל' ה סמג לאיון המא טוש"ע י"ד סי" רלט סעי׳ א: בח ד מיי׳ פ״ח מהלכות

נדרים הלכה ו סמג לאוין רמב טוש"ע י"ד סי" רכט סעי׳ א: במ ה מיי׳ וסמג שס טוש"ע י"ד סימן רלב סעיף ח:

מוסף רש"י

י נדרי שגגות. כילד, אם אכלתי ואם שתיתי. קונס עלי דבר פלוני אם אכלתי היום והוא סבור שלא אכל ומכר שאכל. אומו הנדר בטל ומותר באות לכל (שבועות כח:). שאני אוכל. קונס עלי לכל פלוני אם אני אוכל היום ושכח שבועתו ואכל ושתה, מותר באותו דבר (חוח) ולא אלא בענין זה, שתלה דבר אחר באכילה זו כדפרישית. מחר בחבינה זו כדפרישית, דאי מפרשת קונם שאני אוכל קונם עלי אכילה שבח ואכל ושתה, מאי מותר איכא למימר, דקתני ארבעה נדרים התירו, הרי כבר טבר טל נדרי שונג. ואי מפרשת התירו פטרוהו מן המלקות, פשיטא מי החרה בו והלא שכוח היה. וכלל דבר אין מותר לשון

תוספות

פטול (חוח).

נדרי שגגות. קונס כל הפירות שבעולם אם אכלתי ושתיתי היום מום מכנתי ושתיתי היום ונזכר שאכל ושתה פטור שאלמלי היה יודע שאכל לא היה נודר ובעי' פיו דקאמר קונם [עיני] בשינה היום אם אישן למחר אל
יישן היום שמא יישן למחר
ה"ד אי שכח וישן למחר

הותר כולו לפי שכיון שבשעת הנדר אמר כולכם אסורין ועכשיו ג"כ מעמיד דבריו הראשונים לגבי האחרים באותו הלשון ממש שאמר בתחילה אעפ"י שמוליא אביו מן הכלל אפילו הכי אין זה נדר שהותר מקלתו לפי שאביו לא נכנס מעולם במשמעות הנדר ולגבי האחרים הרי הוא אומר כולכם ופיי שאמרן בתחלה: לא נחלקו אלא באומר אינו הייםי יודע שאבא ביניכם הייםי אומר פלוני ופלוני

שבחות וי"ט דאמריטן אילו ידעת והיית זכור בשעת הנדר על שבחות וי"ט כלום נדרת עליהם והוא אמר לאו מחירין אותו אף לימי החול דדמסיק במשנה דנדר שהותר מקלתו הותר כולו והותר מקלתו הותר כולו דקאמר בלא התרת חכם אלא הותר מחמת נדר טעות קאתר. ול"נ דהלשון משמע שצריך התרת חכם מדקאמר פותחים אלמא משמע הגם מוכל אחל למומע לדי שבוע קממר, די לישטעון מומע שליין למני אות מושם בייל של האל מוסך להיין המקרה האל היין ה דלריך התרת חכם לריי דודאי לריך התרת חכם ולא דמי לתמניי דנמלאו לפיו או חמין דלא לרין שאל אחיו הלכך הרי הוא כאילו אמר בפירוש הרי עליכם פלוני ופלוני אבל הכא שנדר שנה אחת תמימה הכל יודעין שאי אפשר לשנה

בותבר' נדרי שגגות. אמר קונס (כ) כו': ונוכר שאכל ושתה. פטור דלבו חונסו דסבר שבחמת נשבע: וכן רחה חוחם חוכלים סאנים ואמר הרי הן עליכם קרבן ונמלאו. אותן האוכלים שהיה אביו או אחיו היינו נמי נדרי שגגות שאילו היה יודע שהיה אביו או

אחיו לא היה מדירן: או שהיה אוכל עליכם קרבן ושוב אמר אילו הייתי

אלא לרבותא נקט ליה וכאילו אמר עד היכן שבועות שגגות וכדאמרי? פלוני ופלוני אסורין ואבא מותר הואיל ולבסוף פרטן פלוני ופלוני קסברי ב״ה דהו״ל נדר שהותר מקלתו הותר כולו וב״ש סברי כל עיקר לא אמר הותר מקצתו הותר כולו (י) הי) (הואיל ואכתי אדיבורו קמא קאי דאמר כולכם):

ורבא

עמהן. עם אביו ועם אחיו (ג) אחרים: בש"א הן מותרין. אביו ואחיו בלבד ומה שעמהם אסורים דקסברי נדר שהותר מקלתו לא הותר כולו. וב"ה סברי נדר שהותר מקלתו הותר כולו. ע"כ מפי' רבינו גרשום זל"לו : גמ' מנן המם. בפרק ר"א אומר כו': פוסחין בשבתות וימים טובים. שאם נדר שלא יאכל כל ימות השנה פותחין לו חרטה כך כלום נדרת על דעת להתענות בשבתות וימים טובים אם (ד) יאמר לאוי בראשונה היו (ק) ב"ד של ראשונים אומרים אותן הימים שבתות וי"ט מותרין וכו': הותר כולו. וכולן מותרין: אמר רבה הכל מודים כו'. אמתני׳ קאי. כלומר שאם ראה אותם אוכלים תאנים וענבים ואמר הרי הן עליכם קרבן (ו) (כמו שאמר עליהם על כולכם אסורין) ושוב אמר אילו הייתי יודע שאבא ביניכם הייתי אומר כולכם אסורים חוץ מאבא הואיל ומעיקרא כללן דאמר כולכם כולן אסורים ואביו ואמו מותרין דלא הוי נדר שהותר מהלתו הותר כולו הואיל ואכתי בדיבורו קמא קאי דאמר כולכם: לא נחלקו אלא באומר. תחלה בכלל הרי הם

יודע שאבא ביניכם הייתי אומר

עי' לעיל דף כב ע"ב בהר"ן ד"ה חוץ מקונם: גמ' תנא בשם שנדרי שנגות. עי׳ קדושין דף יג ע"ל תד"ה כשם: שם נדר שהותר מקצתו. עי׳ פ"ה דברכות עלה דמתני מזכירין גבורות גשמיס: בהר"ן ד"ה נדרי שגגות בו' דביון דנדרא ובו'. עי׳ שנועות דף כח ע״א. ולעיל טו ע"ב בר"ג ד"ה אכל:

גליון הש"ם

מתני' ונודע שלא הכתו.

פירוש הרא"ש

מתני' נדרי שגגות אמר קונם אם אכלתי ואם שתה. ובשעת הנדר היה סבור בודאי שלא אכל ושאיני שותה ושכח ואכל ושתה. לנשעה שהנדר יש לו לחול דהיינו בשעה שאכל ושתה אז שכח את הנדר וילפי׳ משבועות

קבור בודמי שנח חכל ולא שתה ולא היה בדעתו לנדור כלל ולא היה פיו ולבו שוין הלכך לא הוי נדר: קוגם שאיני אוכל

אסורין נשבועה] נשעה שהשבועה חלה עליו יהא זכור את השבועה: קונם אשתי נהגית לי שגנבה את ביםי בו'. היינו נדרי שגנות לכיון שנודע לו שלא גנבה כיסו נמנא שלא היה נודר: אלו ואלו מותרין. דנדר שהותר מקנתו הותר כולו דאינו רוצה שיחול נדרו אלא כעין שנדר אותו וכיון שמקצמו היה שוגג נמגעל כולו: גב' תגן התם. משנה היא לקמן בפ' ר"א (דף סו.): פותחין בשבתות וב"ב. כגון אם נדר להתענות שנה ואמרו לו והלא כמה שבחות וי"ע יש כשנה שאין ר"א ודף סו.): פותחין בשבתות ובי"ם. כגון אם נדר להמענות שנה ואמרו לו והלא כמה שבמות ודי"ט יש בשנה שאין טוב להמענות בהן ואמר לא שממי אל לבי ולא מכרמי לשבמות ור"ט ואילו הייתי זכור לא הייתי נודר להמענות בהן אומן הייתים מותרין על ידי החבת מכם ולא דמי להך ממני דשוגג גמור היה על אפיו ולא חל הדדר עליו כלל אבל חלום הייתי או אובי הוא השבת בהיב א הדדר עליו כלל אבל היים לו לידע שאי אפשר לשנה בלא שבמות ור"ט וחל הדדר עליהם כי נדרים חלים על דבר מואה כדבר הרשות הלכך לריך שאלה: ושאר כל היימים אפורים. דלית להו עד שהובר מקלמו הוחר כולל לא מתחל ב"ש וב"ה בתחני קאלו המשום דמוחיב לקמן מסיפא דהן מתני כל הדדר: אפר רבה הבל מורים בו"ל אפלוגמא דב"ש וב"ה דמתני קאי ומשום דמוחיב לקמן מסיפא דהן מתני כל הדדר: אפר רבה הבל מורים בו"ל אפלוגמא דב"ש וב"ה דמתני יודע שאבא ביניכם הייתי אומר בולכם כל הדדר: אומר בולכם בולכם עליה כללל ללא למריען ביה החבר מקלמו הוחר כולל האמרים ב"ל החבר ללל הלאמרים ביה חבר מקלמו הוחר כולל הדדין אוץ מאבא ביניבם הייתי אומר בולכם הייתי אומר בולכם מידי אומר בולכם הייתי אומר כולכם אפורין ולא המליף לשן הדדר הבים להורש כיוש שלא המליף דבריו שהנדר והחורה הכל בלשון פרט: החבר שלוני ופלני מפלמו הוחר לאחרים לשום לבו לשלום ולכם דכיון שהחליף דבריו שהנדר והחורה הכל בלשון פרט: הייתי אומר פלוני ופלוני אסורין ולבא מותר אחרים למוים לשון מולכם דכיון שהחליף דבריו הורע כה הדדר וסרע כה הדדר וכל והוא הדין נייא שומר בלוני ופלוני אסורין ולבא הוחר כולו והוא הדין נייא אם מתחלה אמר בלשון פרט ולבסף אמר כולכם ובית שמלי מכלל דאמר" הואל והותר מקלמו הוחר כולו והוא הדין נייא להם מתחלה אמר בלשון פרט ולבסף אמר כולכם ובים שמאי

הידושיו יג. ד"ה כשסו. יבמות לב: שבועות כו. (1 ,:6) לא:, ו) לקמן סו., 1) והמתחיל בדף כב:ן, ה) נטנענות בוף כב ה) רש"א מ"ו, ע) ני כא:], י) נפ"ג ה"ב],

הגהות הב"ח (h) במשנה הרי הן עליכס: (נ) רש"י ד"ה נדרי שגגות אמר הונם עלי שתיתי הס"ד: (ג) ד"ה או שהיה וכו' ונות אחיו הח"ד טאים זכר זעם ממדו הק"ד ואח"כ מ"ה ב"ש: (ד) ד"ה פותחין וכו' אם אמר לאו הותר המ״ל: (מ) ד״ה בראשונה היו אומרים ב"ד של ראשונים היו אומרים אותן הימים: (1) ד"ה אמר רבה וכו' כמי שאמר על כולם כולכם אסורין וכו׳ הואיל וכללן כמעיקרא לאמר כולכס: (ז) ד"ה לא נחלקו וכו׳ הותר כולו הס"ד